

Predikan

6 i Påsktiden, Bönsöndagen, 20110529, G:a Hjlemseryds kyrka, Årg 3

Psalmer: 248:- 238B:- (Ps 13) 214B:- 728:- 15:-

Läsningar: 1 Kung 3:5-14; Rom 8:24-27; Matt 6:5-8

Axel Fors

Har ni någon varit med om att hamna i situationer som verkar helt omöjliga att klara av?

Det kan handla om en uppgift i skolan, eller kanske ett prov, som verkar helt omöjligt att klara av utan att vara nån slags Einstein.

Det kan handla om att ens föräldrar aldrig nånsin tycks förstå vad du säger, och bara missförstår allt hela tiden.

Det kan handla om att det verkar helt omöjligt att bli sams igen med den där kompis som man bråkat med.

Det kan handla om det verkar vara helt omöjligt att göra alla de val som handlar om framtiden. T.ex. vilket gymnasieprogram du ska välja, vad du vill satsa på, vad du skulle vilja arbeta med.

Det kan handla om att det verkar vara helt omöjligt att nå upp till alla de krav människor runt omkring ställer på dig.

Det kan handla om att det är så jobbigt att ens föräldrar inte kan vara sams och hålla ihop längre, och att du inte vet vad du ska göra när du hamnar i det omöjliga valet mellan mamma och pappa.

Det kan också handla om att man är sjuk och måste gå igenom en jobbig operation eller liknande, som verkar vara helt omöjligt jobbig.

Det kan handla om att det känns helt omöjligt att bära sorgen och saknaden när någon som du tyckt mycket om har dött.

Bara för att ta några exempel. Och var och en av er har säkert egna exempel på olika saker som kan kännas omöjligt, men som ni måste klara av ändå.

Det finns en massa situationer som vi hamnar i hela tiden som verkar vara helt omöjliga! Och det är *så* jobbigt? Det tycker jag i alla fall.

I läsningen från gamla testamentet i bibeln idag så hörde vi talas om kung Salomo. Han kände verkligen att han hamnat i en helt omöjlig situation.

Hans pappa David hade varit en helt makalöst framgångsrik kung. Trots att David gjort en *hel del* konstiga saker så hade Gud faktiskt hjälpt honom att besegra övermäktiga fiender och hålla ihop ett helt kungarike.

Men nu står *Salomo* där. Hans pappa är död. Det är *han* som måste ta över landet som ny kung. Han är 18 år. Han är helt oerfaren. Kungariket är stort, där bor massor med folk och själv känner han sig helt sjukt liten!

Ungefär så liten som du och jag också kan känna oss när vi står inför allt det där som verkar jobbigt och omöjligt!

Det finns olika sätt att hantera sådana här situationer!

Hur gör ni när ni ställs inför det som är jobbigt och omöjligt? Har ni nån bra taktik?

Är ni sådana som drabbas av PANIK, börjar hyperventilera och springer runt som yra höns? Eller är ni sådana som deppar ihop, lägger ner och bara drar täcket över huvudet och önskar att ni försvann?

Eller kanske är du väldigt praktisk av dig och försöker styra och ställa med saker och ting runt omkring, så att du glömmer bort hur *stort* det där problemet egentligen är?

Vi kan reagera på olika sätt, men *oavsett* vilket sätt vi reagerar på, så tror jag att det är viktigt att vi använder samma möjlighet som Salomo gör i sin dröm (och sedan också håller fast vid när han vaknat). Salomo ber!

Som kristna har vi fått möjligheten att be. Kommer ni ihåg vad det står i Joh 14:1?

Känn ingen oro. Tro på Gud, och tro på mig.

Vem är det som säger så?

Jesus.

Som kristna har vi den enorma fördelen, att när vi står där, inför allt det som är jobbigt svårt, så är vi inte är ensamma.

Det är detta Gud lovar oss i dopet! Det är det som Jesus kom från Gud för att visa. Han visade det med hela sitt liv. Han visade att vi inte ens är ensamma när vi dör! För där har han också varit.

Och det är därför som Jesus säger så här idag, i evangeliet vi hörde nyss:

... er fader vet vad ni behöver redan innan ni har bätt honom om det.

Kommer ni konfirmander ihåg det Josef och Mats sa igår? Att det här med att tro, det betyder *inte jag vet nästan* utan det betyder *jag litar på dig*.

Ibland tror jag att vi gör det här med Gud alldeles för svårt för oss. Vi fokuserar alldeles för mycket på det som vi inte förstår, istället för det som vi faktiskt *kan* veta om Gud.

Jag återknyter till det som vår undervisning handlade om igår. Vi la en sockerbit uppe på en mineralvattenflaska, och så fick David i uppgift att gå i rask takt fram till flaskan och snärta bort sockerbiten med pekfingret. Men precis när han var framme så ropade jag och Josef: TRÄFFA INTE FLASKAN!

Och vad hände?

Jo, David missade sockerbiten, för helt plötsligt började han fokusera på flaskan istället för sockerbiten.

Likadant är det med Gud. Om vi bara fokuserar på allt det vi inte förstår med Gud, då är risken stor att vi missar det vi *kan* veta om Gud. Då är risken stor att vi missar alla de

möjligheter som Jesus berättar för oss att Gud gett oss så att vi ska klara av våra ibland helt omöjliga liv.

Vi behöver inte göra det så svårt för oss. Gud vet vad vi känner och tänker, vi behöver bara vända oss till honom, lita på honom. Det säger Jesus idag. Du behöver inte vara rädd för att han ska missförstå dig. Han känner dig, för det är ju Gud som har skapat just dig!

Att be är *inte* svårt. Att be är att säga till Gud, jag litar på dig.

Gud, jag litar på dig!

Du kan tänka det. Du kan säga det högt för dig själv. Du kan knäppa dina händer. Du kan göra ett korstecken över dig själv. Bara för att visa att du så gärna vill lita på Gud. Det är inte svårt. Så nära är Gud.

Det är inte svårt, men *alla* vi kristna behöver hela tiden, på olika sätt, varje dag, öva oss i att lita på Gud, så att vi inte glömmet bort hur nära oss han är. Vi är inte ensamma. Inte när livet är ljus och härligt. Inte när livet är skit. Alla kan be: Gud, jag litar på dig.

Och det är detta som Salomo gör i den där besvärliga situationen.

Men det är också viktigt att se *hur* Salomo ber.

Salomo *hade* kunnat be om makt för egen del så att ingen skulle våga säga emot honom. Han *hade* kunnat be om att få bli störst, bäst och vackrast för att lösa problemen. Han hade kunnat säga till Gud exakt hur Gud borde lösa det jobbiga läget. Men det gör han inte!

Vad gör han?

Jo, han tänker på vad som är bäst för andra. Han tänker på alla de människor som bor i hans land. Och därför ber han om att kunna vara lyhörd.

Han ber om förmågan att kunna lyssna på andra människor.

Han ber om förmågan att kunna lyssna på Gud i sitt liv.

Han ber att Gud ska svara på det sätt som Gud vill, inte som han själv vill.

Och sådan behöver vår bön också vara. För det är ju faktiskt så att det inte alltid är så att det *jag* vill är det bästa för mig.

Det är klart att vi *kan* behandla Gud som en godisautomat. Vi lägger i vår tia, och kräver att få ut vår påse bilar. Får vi inte det är det en oduglig godisautomat som borde kasseras. För då har vi inte fått som *vi* vill.

Men Jesus visar att det är *Gud* som vet vad som är bäst för mig. *Inte* jag själv alla gånger.

När vi ser på kung Salomo, så får vi ställa oss själva frågan:

När jag ber, vad fokuserar jag på då?

Fokuserar jag på mig själv, eller ligger fokus på Gud och på andra människor?

Fokuserar jag på vad jag själv vill, eller på vad Gud vill för mig?

När vi ber, så måste vi låta Gud få vara Gud, så att han kan ta hand om oss, så att han kan utmana oss, så att han kan hjälpa oss *igenom* allt det som är så svårt, jobbigt och omöjligt i livet, på det sätt som han vet är bäst för oss.

I Matt 6 säger Jesus: *Sök först [Guds] rike, och hans rättfärdighet, så skall ni få allt det andra också.* Och det är precis det som händer med Salomo. Det är när han ber om att få leva sitt liv nära Gud, i bön, i gudstjänst och i kärlek till andra människor, som Gud kan visa honom vägen och ger honom kraft att klara sitt omöjliga uppdrag.

Sök först [Guds] rike, och hans rättfärdighet, så skall ni få allt det andra också.

Det som hände med Salomo kan hända med oss också, när vi står inför våra omöjliga situationer. Det är när vi ber om att få leva våra liv nära Gud, i bön, i gudstjänst och i kärlek till andra människor, som Gud kan visa oss vägen och ger oss kraft att klara våra omöjliga uppdrag.

Och det är när vi ber som vi på allvar kan upptäcka att det här med kristen tro, det handlar om mig och mitt liv. Det handlar om min vardag, om mina kompisar och om min skola. Det handlar om min sorg och min glädje.

Mitt i allt det vill Gud få vara, genom sin Son Jesus Kristus, så att han en gång också ska kunna ta med oss hem till sig och låta oss leva i evigheters evighet

Ära vare Fadern och Sonen och den helige Ande. Såsom det var av begynnelsen, nu är och skall vara, från evighet till evighet. Amen.